

Sygn. akt IIK 355/15

Ds. 918/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08.09.2015r

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Janusz Kukła

Protokolant sek. sąd. Grażyna Pieczara

przy udziale Prokuratora Rafała Porębskiego

po rozpoznaniu dnia 08.09.2015r sprawy

K. L.

urodz. (...) w Z.

s. J. i Z. z d. B.

oskarżonego o to , że: w dniu 15 maja 2015 roku w D., rejonu (...), prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym , maszynę do robót ziemnych marki (...)

nr rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym 0.65 mg/l; 0.61 mg/l; 0.57 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o przestępstwo z art. 178a§1kk

I. uznaje oskarżonego K. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu wyżej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 4§1kk w zw. art. 178a§1kk i za to na mocy art. 4§1kk w zw. z art. 178a§1kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69§1 i 2kk i art. 70§1 pkt 1kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na mocy art. 71§1kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych, co stanowi kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych;

IV. na mocy art. 42§2kk orzeka oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat, zaliczając na mocy art. 63§2kk okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 15.05.2015r do dnia 08.09.2015r;

V. na mocy art. 49§2kk orzeka oskarżonemu środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 400 (czterystu) złotych ;

VI. na podstawie art. 627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty sądowej.

Sygn. akt II K 355/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 września 2015 roku

Sąd ustalił stan faktyczny:

K. L. posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B i T.

Dowód: kserokopia dokumentu prawa jazdy (k. 6);

W dniu 15 maja 2015 r. roku oskarżony K. L. spożywał alkohol w postaci piwa. Następnie, po upływie około godziny od momentu spożycia alkoholu, wsiadł do pojazdu mechanicznego w postaci maszyny do robót ziemnych marki (...) model 535-125. W dniu tym w miejscowości D. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził on wskazany powyżej pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. W trakcie jazdy samochodem zatrzymany został przez funkcjonariuszy Policji, którzy poddali oskarżonego jako kierującego pojazdem badaniu na zawartość alkoholu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. L. (k. 14-15, 33)

Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 16.06 wykazało u K. L. obecność alkoholu o stężeniu 0,65 mg/l w wydychanym powietrzu. Oskarżonego poddano kolejnym badaniom, które wykazały u niego o godzinie 16.21 obecność alkoholu o stężeniu 0,61 mg/l w wydychanym powietrzu, a o godzinie 16.56 – 0,57 mg/l.

Dowód: notatka urzędowa (k.1), protokół z badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzeniem elektronicznym typu A. oraz A. (k. 2 i 3);

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. L. przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia (k.14-15). Utrzymał w nich, że w dniu zdarzenia, wypił trzy piwa i zjadł loda z „ajerkoniakiem”. Następnie po upływie około godziny od momentu wypicia tego alkoholu wsiadł do maszyny do robót ziemnych – ładowarki i wyjechał nią na drogę publiczną w celu usunięcia z niej palet z kostka brukową, które zostały zrzucone tam przez dostawcę i mogły zagrażać innym osobom. Jak wyjaśnił czuł się wówczas dobrze i nie pomyślał o tym, że wcześniej spożywał alkohol. Oskarżony wyraził żal za czyn, którego się dopuścił oraz oświadczył, iż taka sytuacja zdarzyła mu się pierwszy raz.

W toku rozprawy głównej K. L. przyznał się do winy i powołał na poprzednie wyjaśnienia (k.33). Podtrzymał treść odczytanych wyjaśnień. Ponadto wyraził skruchę i przyrzekł poprawę.

Oskarżony K. L. jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest stolarzem, prowadzi firmę budowlaną, osiągając dochód około 4.000 złotych miesięcznie. Jego żona nie pracuje. Jest właścicielem 1/2 domu mieszkalnego oraz 1 ha pola uprawnego i samochodu osobowego marki B. (...) rok prod. 2007. Jest zdrowy psychicznie i fizycznie - dane osobowe (k. 14, 21, 33). Oskarżony nie był uprzednio karany sędownie – karta karna (k.20).

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd oparł się o wyjaśnienia oskarżonego K. L., a nadto o treść notatki urzędowej, protokoły użycia urządzeń elektronicznych, dane osobo-poznawcze i dane o karalności.

W sprawie niniejszej okolicznością bezsporną jest fakt, że oskarżony K. L. w dniu 05 maja 2015 r. ok. godz. 16.05 zatrzymany został przez funkcjonariuszy policji w miejscowości D., kiedy to poruszał się drogą publiczną maszyną do robót ziemnych. Nie jest też sporne stwierdzone u niego stężenie alkoholu przy stwierdzonej 0,65 mg/l, 0,61 mg/l oraz 0,57 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Są to okoliczności przez oskarżonego przyznane, a nadto wynikają z przedłożonych do akt sprawy dokumentów.

Zatem uznać należy, iż sprawa niniejsza należy do kategorii spraw bezspornych.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do stanu nietrzeźwości oskarżonego Sąd wykorzystał dane zawarte w protokołach użycia urządzeń kontrolno - pomiarowych, które są w pełni wiarygodne, a żadna ze stron nie kwestionowała rzetelności tych protokołów.

Rekonstruując stan faktyczny, Sąd w pełni dał wiarę wyjaśnieniom przyznającego się do winy oskarżonego. Wyjaśnienia te jawią się jako niewątpliwe i znajdują potwierdzenie w obiektywnym dowodzie w postaci wymienionych wyżej dokumentów tj. w postaci protokołów użycia urządzeń elektronicznych służących do badania stanu trzeźwości oraz w notatce urzędowej. Sąd dał zatem wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który dwukrotnie (w każdej fazie postępowania karnego) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występk. Jego relacje w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, na którym Sąd oparł swoje ustalenia. Z tych też względów dano im wiarę. Nic nie wskazuje, aby oskarżony miał zmierzać do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do stanu nietrzeźwości oskarżonego Sąd wykorzystał dane zawarte w protokołach użycia urządzeń kontrolno - pomiarowych, które są w pełni wiarygodne, a żadna ze stron nie kwestionowała rzetelności tych protokołów.

Sąd przeprowadził też dowód z karty karnej na okoliczność braku uprzedniej karalności oskarżonego.

Dokonując analizy prawnej przedmiotowego występku zważyć należy, że popełniając ten czyn oskarżony K. L. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, albowiem posiadając pełną zdolność do rozpoznania znaczenia podejmowanego działania i pokierowania swoim postępowaniem, zdecydował się na prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Oskarżony zatem chciał kierować tym pojazdem w stanie nietrzeźwości i zamiar swój w pełni zrealizował, godząc w ten sposób nie tylko w zakaz ustawowy zawarty w kodeksie karnym, ale także w przepisy ruchu drogowego i zasady racjonalnego postępowania, które jako kierowca miał szczególnie obowiązek respektować.

Dokonując oceny prawnej zachowania oskarżonego eksponować należy, iż artykuł 178a§1kk kryminalizuje bezwypadkowe prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w ruchu lądowym. Jest to przestępstwo formalne, którego istotę realizuje wprowadzenie w ruch pojazdu przez nietrzeźwego lub odurzonego sprawcę. Występek ten od strony podmiotowej można popełnić tylko umyślnie, przy czym samo prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, ze szczególnym wskazaniem na wyjaśnienia oskarżonego oraz protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, przy uwzględnieniu wyżej przedstawionej argumentacji, Sąd uznał oskarżonego K. L. za winnego tego, że w dniu 15 maja 2015 roku w D., prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, maszynę do robót ziemnych marki (...) o nr rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym 0.65 mg/l; 0.61 mg/l; 0.57 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Tym samym zachowaniem swoim K. L. w pełni wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 178 a § 1 kk, a jego wina nie budzi wątpliwości.

Co do wymiaru kary:

Sąd uznał oskarżonego K. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1 i za to, na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Za okoliczności obciążające Sąd uznał fakt, że tego typu przestępstwa mają nagminny charakter i osoby kierujące pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości stanowią poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, a również dla swojego bezpieczeństwa. Nie sposób w tym miejscu pominąć również wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego.

Sąd uznał za okoliczność łagodzącą fakt niekaralności oskarżonego. Za okoliczność łagodzącą uznano także przyznanie się do winy przez oskarżonego, okazanie skruchy i przyrzeczenie poprawy. Oczywistym jednak jest, że samego faktu przyznania się do winy przez oskarżonego nie należy przeceniać, bo charakter okoliczności jednoznacznie wskazywał na oskarżonego jako na sprawcę występkę, którego funkcjonariusze policji bezzwłocznie po zatrzymaniu zidentyfikowali, stwierdzając stan jego nietrzeźwości.

Zauważyć należy, że oskarżony K. L. w swoich wyjaśnieniach złożonych zwłaszcza w toku postępowania przygotowawczego, eksponował iż chciał on jedynie uprzątnąć z drogi pozostawione tam przez dostawcę palety z kostką brukową aby nie zagrażały innym osobom. Oczywistym jest, że podnoszona przez oskarżonego okoliczność, chociażby nawet polegała na prawdzie, nie stanowi dla niego żadnego usprawiedliwienia i w żaden sposób nie można postrzegać jej jako łagodzącej.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zawinienie czynu zabronionego zależy od zdatości podmiotu do ponoszenia kary powiązanej z osiągnięciem pewnego wieku oraz poziomem rozwoju intelektualnego, emocjonalnego, przyswojenia sobie reguł moralnych, którymi kieruje się społeczeństwo, od stanu i stopnia wiedzy, doświadczenia życiowego i zdolności do prawidłowej oceny swojego zachowania.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Cele zapobiegawcze i wychowawcze mają na celu uświadomienie oskarżonemu naganności postępowania, przekształcenie jego osobowości tak, aby w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i zapobiegnięcie powrotowi do kolizji z normami prawa. Kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa to kształtowanie wyobrażenia społeczeństwa o obowiązujących normach prawnych, konieczności ich przestrzegania, które ma na celu zapewnienie stabilizacji porządku prawnego.

Oceniając stopień winy oskarżonego K. L. należy zauważyć, że jest on osobą dorosłą, od której można oczekiwać odpowiedniego poziomu rozwoju intelektualnego i która winna zdawać sobie sprawę z tego, że kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości, stanowi przestępstwo i nie może zasługiwać na pobłażliwość, zwłaszcza ze strony Sądu. Nie można nie zauważyć, że oskarżony dobrowolnie wsiadł do pojazdu wiedząc, że znajduje się pod wpływem alkoholu, i tym pojazdem kierował. Znamienne jest też to, że oskarżony K. L., w żaden sposób nie był zmuszony do kierowania pojazdem w chwili zdarzenia. Niewątpliwie okoliczności te świadczą o tym, iż oskarżony ma relatywnie negatywny stosunek do obowiązujących norm prawnych w tym zakresie.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego trzeba podnieść, jak to już zostało wyżej wskazane, że tego typu przestępstwa mają nagminny charakter, nietrzeźwi kierowcy stanowią znaczne zagrożenie bezpieczeństwa przede wszystkim dla innych uczestników ruchu drogowego i są przyczyną szeregu wypadków drogowych. Te z kolei prowadzi nieraz do tragicznych następstw.

Zatem, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze podniesione powyżej okoliczności obciążające i łagodzące, zwłaszcza w postaci wysokiego stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, ale także przyrzeczenia poprawy przez oskarżonego. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara zapobiegnie jego powrotowi do ponownej kolizji z normami prawa oraz spełni potrzeby w zakresie kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa, uświadomi konieczność przestrzegania norm prawnych i nieopłacalność ich naruszania.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Oczywistym jest, że nie było potrzeby wymierzania oskarżonemu kary pozbawienia wolności w tzw. wymiarze bezwzględny. Zasadnym było warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby, co pełnić będzie funkcje swoistego gwaranta, że oskarżony nie dopuści się popełnienia ponownego przestępstwa. Zdaniem Sądu w pełni uzasadnionym było danie oskarżonemu szansy w postaci zastosowania wobec niego tego dobrodziejstwa.

Na mocy art. 71 § 1 kk wymierzono również oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 30 złotych, co stanowi kwotę 1.200 złotych.

Co do wymierzonej kary grzywny należy stwierdzić, że jakkolwiek zawiera ona w sobie niezbędny element dolegliwości to jednak nie przekracza realnych możliwości płatniczych oskarżonego, który uzyskuje wynagrodzenie miesięcznie na poziomie ok. 4000 złotych. W zakresie dotyczącym wysokości stawki dziennej uwzględniono dyrektywy o jakich stanowi art. 33 § 3 kk. Z kolei samo wymierzenie kary grzywny było postąpieniem koniecznym, aby oskarżony nie odniósł wrażenia nadmiernej bezkarności, bo czyn którego się dopuścił, musi przecież napotkać należyłą reakcję.

Na mocy art. 42 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego K. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, zaliczając na mocy art. 63 § 2 kk okres zatrzymania prawa jazdy począwszy do dnia 15.05.2015 r. do dnia 08.09.2015 r.

Orzekając oskarżonemu K. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zgodnie z treścią art. 56 kk, Sąd uwzględnił omówione powyżej okoliczności dotyczące stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Należy podkreślić, że oskarżony naruszył swoim zachowaniem reguły użytkowania dróg publicznych, a tym samym naraził innych użytkowników tych dróg i samego siebie, na znaczne niebezpieczeństwo. Z tego powodu stopień naruszenia przez oskarżonego reguł ostrożności w ruchu drogowym jest relatywnie znaczny. Czasowe wykluczenie oskarżonego z udziału w ruchu drogowym jest, zdaniem Sądu, koniecznością z uwagi na dobro osób trzecich, a przy tym obligatoryjne. Ponadto należy wziąć pod uwagę fakt, że orzeczony środek karny stanowi konsekwencję negatywnego zachowania oskarżonego, którego to zachowania oskarżony dopuścił się w sposób świadomy i dobrowolny. Popełniając umyślnie czyn zabroniony K. L. powinien liczyć się z koniecznością poniesienia konsekwencji swojego zachowania. Zachowując się w ten sposób postąpił w sposób nieodpowiedzialny, równocześnie wykazując lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych.

Sąd orzekł zatem oskarżonemu K. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, ponieważ z zachowania sprawcy, jakie zaprezentował w chwili zdarzenia wynika, że zlekceważył on zasady ostrożności i bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przez co stworzył zagrożenie dla siebie i innych uczestników ruchu w komunikacji. Dodać należy, że ujawnione w organizmie stężenie alkoholu (0.65 mg/l, 0.61 mg/l i 0, 57 mg/l) w wydychanym powietrzu w zasadzie uniemożliwia jakiegokolwiek racjonalne zachowania, które przecież należą do najistotniejszych również przy kierowaniu pojazdami mechanicznymi w jakimkolwiek ruchu, w tym lądowym.

Na mocy art. 49 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego K. L. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 400 złotych.

Prawdą jest, że w aktualnym stanie prawnym postąpienie w postaci orzeczenia świadczenia pieniężnego na wskazany cel społeczny nie było obligatoryjne, niemniej uznano je za potrzebne i uzasadnione. Do obowiązków statutowych wymienionego Funduszu należy niesienie pomocy pokrzywdzonym oraz świadczenie pomocy postpenitencjarnej. Z

tego powodu podjęto decyzję o zasileniu pieniężnym tego podmiotu, poprzez orzeczenie od oskarżonego świadczenia pieniężnego w stosownej, niewysokiej kwocie, bo 400 złotych, adekwatnej do możliwości finansowych oskarżonego.

Na mocy art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego K. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 złotych, w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty sądowej.

Oskarżony jest żonaty, dzieci nie ma, nikogo nie utrzymuje. Posiada wyuczony zawód stolarza, a z prowadzonej działalności gospodarczej uzyskuje dochód na poziomie około 4000 złotych miesięcznie. Ponadto jest człowiekiem młodym, zdrowym fizycznie i psychicznie. Posiada on 1/2 domu mieszkalnego oraz 1 ha pola uprawnego i samochodu osobowego marki B. (...) rok prod. 2007. W ocenie Sądu zasadnym jest, aby poniósł on koszty sądowe we własnej sprawie, uznano bowiem, że przesłanki mogące skutkować zwolnieniem oskarżonego K. L. od ich ponoszenia, a o jakich stanowi art. 624 § 1 kpk, nie zachodzą.